

Sántha Attila
APÁM BÚTORAI

Apám asztalosnak tanult,
az oklevele ma is megvan,
'43-ban ő faragta ki
a felsei népház székelykapuját
a legelső Haszmann terveiből.
Anyám sokáig még azt is tudta,
ki volt az a másik tanuló,
akivel ketten ezt megcsinálták,
de elfelejtettem, mert meghalt,
ezt ő tartotta számon.

Elég az hozzá, hogy apám
a fánál a lovakat jobban szerette,
bennük fedezte fel az élő erezetet.

A házba való új bútorokat
is mással csináltatta,
ő inkább jönni-menni szeretett,
amíg el nem vették a lovait.

De még nem vették el:
talált egy fenyőt,
mely mintha az égig érne,
tetejében fenyőmadár lakozott,
csőrében szalmaszál.
Ahogy kell, télen,
holdtöltekor kivágta,
a fenyőmadár a fán hiába
verdesett s tiltakozott.
Szárította három évig,
majd odaadta az asztalosnak,
az feldolgozta, bútor lett belőle.

Több év múlva egy éjjel
kettébe szakadt az asztallap,
akkorát robbant, mint egy ágyú.
Mérgelődött apám az asztalosra,
biztos, a deszkát kicserélte.

Találkozott a legelső Haszmannal,
ki a rovást erősen üzte,
aszondták róla, hogy tátos,
s említi neki, nē, hogy' járt.
Kérdi az öreg,
a fán a madarakat nézted-e meg,
mert ha azon fenyőmadár ült,
akkor nem érett meg a kivágásra.

Látni láttam, le es hullt elém,
tátongó szívében szögesdrót,
csőrében szalmaszál.

S neked nem esett le semmi? –
kérdelte a legelső Haszmann.

Most, hogy mondja, mintha –
válaszolt apám, hogy ne sértse meg,
mert ennek es elmentek otthonról.